

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φθὲ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φθὲ ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίᾳ... δρ. 8,—
Ἐξάμηνος... > 4,50
Τρίμηνος... > 2,50

Ἑτησίᾳ... φρ. 10,—
Ἐξάμηνος... > 5,50
Τρίμηνος... > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Διὰ τῶν Πρακτορῶν, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 11 Δεκεμβρίου 1910

Ἔτος 33^{ον}.—Ἀριθ. 2

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΡΗΟ JULES CHANCEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Περὶλήψις τῶν προηγουμένων:—Μίαν φθινοπωρινὴν ἐσπέραν τοῦ 1795, εἰς τὸ μικρὸν ραφεῖον τοῦ Ποθητοῦ Κορμά, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Ρόκκου, εἰς τὸ Παρίσι, παρουσιάσθη ἕνας κοντός, ἰσχνός καὶ ἀκομμένος ἀξιωματικός, διὰ νὰ παραγγεῖλῃ μίαν στολήν. Ὁ ῥάπτης τοῦ παίρνει μέτρα, ὁ δὲ μικρὸς Θεμιστοκλῆς ἢ Λουδοβίκος Κορμάς, υἱὸς τοῦ ῥάπτη, σημειώνει εἰς τὸ βιβλίον τοὺς ἀριθμούς. Ὅταν δὲ εἰς τὸ τέλος ὁ Ποθητὸς Κορμάς ἠρώτησεν τὸν ἄγνωστον πελάτην του πῶς ὀνομάζεται, αὐτὸς ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως: Στρατηγὸς Ναπολέων Βοναπάρτης.

— Γράψε, μικρέ, εἶπε τότε ὁ ῥάπτης πρὸς τὸν υἱὸν του. Καὶ ὁ μικρὸς ἐσυλλάβισε:

— Β...ο...λ...

— Ὅχι λ..., ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ ἀξιωματικός· καὶ τρέξας πρὸς τὸν Θεμιστοκλέα, ἤρπασεν ἀπὸ τὰ χεῖρια του τὸ μολύβι, διὰ νὰ γράψῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ῥάπτη τοῦ ὀνόμα ἐκεῖνο, ἄγνωστον ἀκόμῃ καὶ ἀλλόκοτον, τὸ ὁποῖον ὅμως θὰ εὕρισκετο μετ' ὀλίγον εἰς ὅλα τὰ στόματα. Ὁ Κορμάς ἐν τῷ μεταξῷ, θυμωμένος διὰ τὴν ἀγχαρματοσύνην τοῦ υἱοῦ του, τὸν ἐφιλοδώρησε μ' ἕνα σφάλισρον.

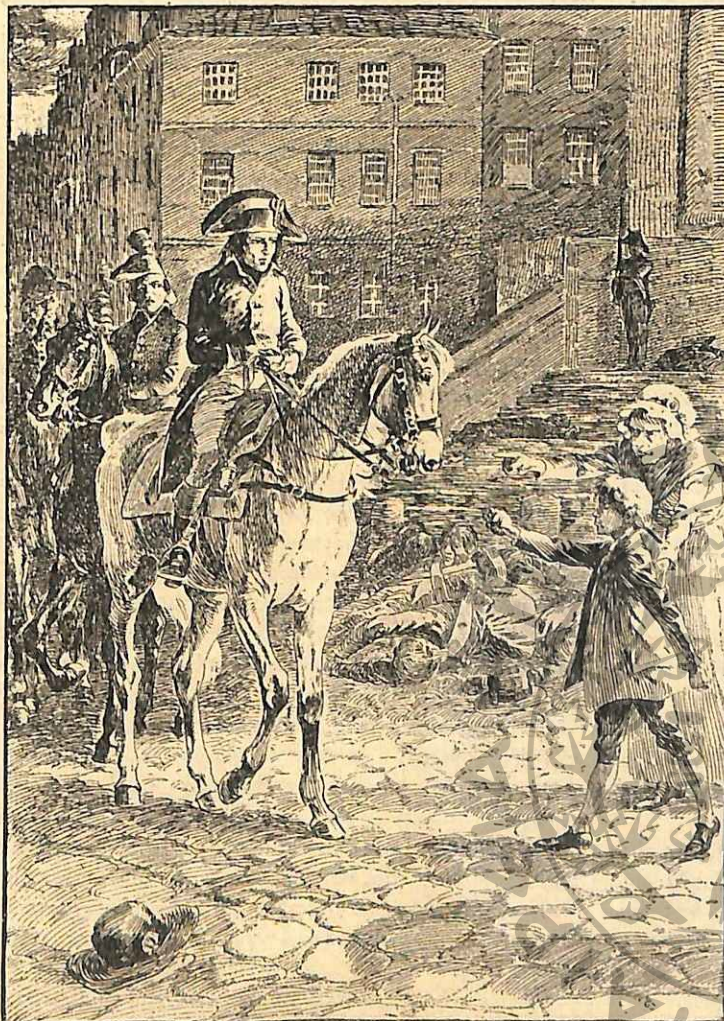
— Βλάκα! τοῦ ἐφώνησεν· ἀκόμα δὲν ἔμαθες νὰ γράφῃς; Καὶ ὅμως ζοῦμε σὲ μίαν ἐποχὴν, ποῦ τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ πρέπει νὰ μαθαίνουν πολὺ περισσότερα γράμματα ἀπὸ ἄλλοτε. Δὲν εἶσαι τῆς γνώμης, στρατηγέ; προσέθεσε σταφείας πρὸς τὸν πελάτην.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅχι! ἀπεκρίθη σταθερῶς ὁ Βοναπάρτης· κάμε τὸν υἱὸν σου

στρατιώτην! (*). ἡ πατρίς ἔχει μεγαλητέραν ἀνάγκην ἀπὸ στρατιώτας παρὰ ἀπὸ σοφοῦς... Ἀντίο, μικρέ!

Καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ραφεῖον, ἀφοῦ ἐπράβηξε φιλικῶς τὸ αὐτὸ τοῦ μικροῦ Θεμιστοκλέους, ὁ ὁποῖος ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητος. Καὶ οὔτε ἀπῆλθε διόλου εἰς τὸν εὐμενῆ ὀποχαιρετισμὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν ἐχώνευε διόλου, διότι ἐνόμιζεν ὅτι τοῦ εἶχε κάμῃ ἕνα σωρὸ

(*) Ἰδε τὴν εἰκόνα τοῦ προηγ. φύλλου σελ. 2.

«Κύτταξε τὸν ἄνθρωπον ποῦ σκότωσε τὸν πατέρα σου!...»

κακά. Καὶ ἰον. Τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ τὸ ὦραϊον πιγινίδι του μετὰ τὴν μικρὰν εἴληψιν τοῦ Λευκοῦθαι.

2ον. Εἶχεν ἕνα ὄνομα, ποῦ τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ γράψῃ.

3ον. Ἐγένετο αἰτία νὰ φάγῃ ἕνα σφάλισρον ἀπὸ τὸν πατέρα του.

4ον. Τοῦ ἐπράβηξε τὸ αὐτὸ καὶ τὸν ἔκαμε νὰ πονέσῃ.

Καθόλου, μὰ καθόλου δὲν ἐσυμπαθοῦσεν ὁ κ. Θεμιστοκλῆς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον!

Διὰ τοῦτο εὐρέθη συμφωνότατος μετὰ τὴν γνώμην τοῦ πατέρα του, ὅταν ὁ ῥάπτης, ἐπιστρέψας εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀπέξω ἀπὸ τὸ ραφεῖόν του, εἶπε πρὸς τὴν γυναῖκά του, ἡ ὁποία τῷ ἐξητοῦσε πληροφορίας περὶ τοῦ πελάτου:

— Δὲν εἶνε τίποτα ἀπὸ δαῦτον!... ἕνας κοντοπιθαρός στρατηγός, ποῦ ὀνομάζεται Ναπολέων Βοναπάρτης καὶ ποῦ ἔχει τὸν ἕνα ὄμο χαμηλότερον ἀπὸ τὸν ἄλλον.

— Μπα, μπα! ἔκαμεν ἡ ἀγαθὴ κυρία Κορμά, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ συλλογίζεται ἄλλο πράγμα.

Ὁ ῥάπτης ἐν τῷ μεταξῷ ἀνέλαβε τὴν ἐφημερίδα του, μουρμουρίζων:

— Δὲ βαρύνεσαι! ὅλοι αὐτοὶ οἱ γαλονάδες, ἐπεὶδὲ ἔχουν καινούργια πιπιά καὶ χρυσάφι ἐπὶ μανίκια, φαντάζονται πῶς εἶνε ἀνώτεροι ἀπὸ τὸ λαόν. Ἀριστοκράτες σὰ νὰ λέμε καὶ αὐτοί, ποῦ κανεὶς δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἐμπιστεύεται.

— Ἐγχεῖς δίκιο, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Κορμά πάντοτε συμβιβαστικῇ· ἀλλὰ εἶνε ἡ ὥρα τῆς σούπας.

Ὁλητὴ οἰκογένεια εἰσῆλθε τότε εἰς τὸ μαγαζί, διὰ νὰ γευματίσῃ, χωρὶς νὰ συλλο-

γίγεται πλέον τὸν κοντοπιθάρων στρατηγὸν μὲ τὸ ἀλλόκοτον ὄνομα καὶ τοὺς ἀνίστους ὤμους.

Μόνον ὁ μικρὸς Θεμιστοκλῆς τοῦ κρατούσε κάκια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΒΟΝΑΠΑΡΤΟΥ

Μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας, τὴν 13 τοῦ Τρυγητοῦ (5 Ὀκτωβρίου) περὶ τὴν ἐν-νάτην τῆς ἐσπέρας, ἡ συνοικία τοῦ ἁγίου Ρόκκου ἀνεστατώθη ἀπὸ πυροβολισμοῦς. Ἀνθρώποι ἔτρεχαν εἰς τὸν δρόμον κράζοντες: Σηκωθῆτε! κτυποῦνται ἀπέξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν!

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ὁ γηραιὸς ἐπαναστάτης Κορμάς ὤρμησεν εἰς τὸ τουφέκι του, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὴν 10^{ην} Αὐγούστου τὸ εἶχε πάντοτε πρόχειρον εἰς μίαν ἄκραν τοῦ μαγαζιοῦ του, τὸ ἀρπαξε καὶ ἐβγήκε εἰς τὸν δρόμον, καλῶν τοὺς γείτονας εἰς τὰ ὄπλα.

— Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγὼ! ἐφώναζεν· εἶνε αὐτοὶ οἱ καταραμένοι οἱ βασιλικοὶ ποὺ προσπαθοῦν νὰ μᾶς κλέψουν τὴν Ἐπαναστάσιν μας!

Καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅθεν ἤκούοντο οἱ πυροβολισμοί.

Τί συνέβαινε; Κάτι τι ἐκ πρώτης ὀψείως ἀσήμαντον, σχετικῶς μὲ τὰ συμβάντα, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀναστατώσῃ πρὸ ὀλίγου τὴν Γαλλίαν. Τὸ ἀσήμαντον ὁμως αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ εἰσαγάγῃ εἰς νέαν ὁδὸν τὴν πολιτικὴν τῆς χώρας.

Ἡ Συμβατικὴ Συνέλευσις εἶχε περατώσῃ τὸ ἔργον τῆς, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ Σύνταγμα τοῦ ἔτους Γ'. Ἀπερχομένη ὁμως ἐφύρησεν, ὅτι τὰ δύο τρίτα τῶν μελῶν τῆς θὰ ἐξηκολούθουν νὰ εἶνε βουλευταί. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐπροκάλεσε στάσιν εἰς τὸ Παρίσι, ὁ δὲ Μπαρράς, ὁ ἐπιφορτισθεὶς τὴν ἐπαναφορὰν τῆς τάξεως, εἶχεν ἀναθέσῃ εἰς τὸν στρατηγὸν Βοναπάρτην τὸ ἀστυνομικὸν τοῦτο ἔργον.

Ἐνῶ ὁ πατέρας τοῦ ἔτρεχεν εἰς τὴν μάχην, ὁ μικρὸς Θεμιστοκλῆς ἐσπευσε νὰ φορέσῃ τὴν βλούζαν του καὶ τὸ πανταλόνι του καὶ νὰ καταβῇ εἰς τὸν δρόμον, διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην αἱ στάσεις ἦσαν ἡ προσφιλέστερος διασκεδάσις τῶν μικρῶν Παρισινῶν. Χωρὶς νὰκούσῃ τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία τὸν ἐφώναζε, — καὶ συνήθως τὴν παρήκουσε, διότι ἡ καλὴ μαμμὰ εἶχε μεγάλην ἀδυναμίαν διὰ τὸν μοναχογιὸν τῆς, — ὁ Θεμιστοκλῆς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ μαγαζὶ καὶ ἔτρεξε κατ' ἐὐθείαν εἰς τὸ γειτονικόν.

— Ἄν ἡ Λευκοθέα, ἐσυλλογίζετο, θελήσῃ νὰ ἔλθῃ μαζί μου, θὰ διασκεδάσωμε οἱ δύο μας θαυμάσια, τρέχωντας ἀποπίσω ἀπὸ τοὺς στρατιώτες καὶ βλέποντας τὰ σπιτὰ ποὺ θὰ καίονται.

Ὁ Θεμιστοκλῆς ἐχάρη πολὺ ὅταν εἶδεν, ὅτι ἡ θύρα τοῦ γειτονικοῦ ὀπωροπωλείου ἦτο ἀνοικτή. Οἱ γονεῖς τῆς

Λευκοθέας συνωμύλουν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου μὲ ἄλλους ἐμπόρους τῆς συνοικίας. Ὁ μικρὸς ἐπῆρε τότε ἀπὸ μίαν κάσσαν, εὐρισκομένην παρὰ τὴν θύραν τοῦ ὀπωροπωλείου, ἕνα πελώριον κουνουπίδι καὶ τὸ ἐσφενδόνισεν εἰς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον τῆς Λευκοθέας. Μετ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰδοποιούσε τὴν φίλην του περὶ τῆς παρουσίας του. Ἀμέσως ἡ μικρὰ ἐβγήκεν εἰς τὸν ἐξώστην μισοντυμένην.

— Ἄ! ἐσύ 'σαι, Θέμη; εἶπε.

— Ναί, ἐγώ... κατέβα γρήγορα!

— Γιατί; ... νύκτα ὥρα;

— Μὰ ἔλα, σοὺ λέγω! θὰ διασκεδάσωμε πολὺ!

— Καλὰ, ἔρχομαι.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς, οἱ δύο φίλοι, κρατούμενοι ἀπὸ τὰ χέρια, ἔτρεχαν πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ὀνωρίου, ἡ ὁποία ἐλέγετο τότε ἀπλῶς ὁδὸς Ὀνωρίου, διότι ὡς γνωστὸν ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις εἶχε καταργήσῃ καὶ τοὺς Ἀγίους! Ἀλλ' εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου συνήντησαν μίαν ζώνην ἀπὸ στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἀνεχάρισαν.

— Δὲν περνοῦν ἀπὸ δῶ παιδιὰ! τοὺς εἶπεν ἕνας γέρος λοχίας. Πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε! Εἶνε ἀσφαλέστερον παρὰ νὰ γυρίζετε τέτοιες ὥρες εἰς τοὺς δρόμους.

Εἰς ἐπικύρωσιν τῶν φρονίμων λόγων τοῦ στρατιώτου, ἀντήχησεν ἑξῆς ἡ βάρεια φωνὴ τοῦ τηλεβόλου, τὸ ὁποῖον ἐκρότει ἐκεῖ πλησίον, ὅπως ἀπὸ τὴν μάζαν τῶν οἰκίδων, ἡ ὁποία σχηματίζει τὴν γωνίαν τῶν ὁδῶν Ἀγίου Ρόκκου καὶ Παλαι-Ροαγιαλ.

Ὁ Βοναπάρτης, ἐνθυμηθεὶς ὅτι ἦτο ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ, εἶχε βάλῃ εἰς ἐνέργειαν τὰ κανόνια, τὰ ὁποῖα ἔφερε κατὰ διαταγὴν τοῦ ὁ ταγματάρχης Μυράτ ἀπὸ τὸ πάρκον τῶν Ἀρμυν.

Μετ' αὐτὴν τὴν κανονίαν, οἱ στασιασταὶ ποὺ ἦσαν συνηθισμένοι εἰς τὰς βαθμίδας τῆς ἐκκλησίας, ἀπεδεκατίσθησαν. Ἀντήχησαν ἀπαίσιαι κραυγαί, τὰς ὁποίας διεδέχθη σιωπὴ θανάτου. Τὰ παιδιὰ, τρομάξαντα, ἐχύρισαν ὀπίσω. Ὅσον καὶ ἂν εἶνε κανεὶς συνειθισμένος εἰς τὰς στάσεις, τὰς ταραχάς, τοὺς πυροβολισμοὺς, δὲν ἔμπορεῖ νὰ μὴ φοβηθῇ ὀλίγον ἀκούων ἀπὸ τόσον κοντὰ τὸ κανόνι, ἔστω καὶ ἂν εἶνε παιδί ἀγνοοῦν ἀκόμη τὸν κίνδυνον.

Ὁ Θεμιστοκλῆς ἔλεγε καθ' ὅσον πρὸς τὴν Λευκοθέαν:

— Φθάνει νὰ μὴν πάθῃ τίποτε ὁ μπαμπᾶς!

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ ραφεῖον, δὲν ἦσαν κανένα. Ἡ κυρία Κορμά, ἀνησυχήσασα καὶ αὕτη, εἶχε φύγῃ, διὰ νὰ μάθῃ τὰ συμβαίνοντα, μὲ τὰς ἄλλας γυναῖκας τῆς γειτονείας.

Μόνα ἐκεῖ τὰ παιδιὰ, ἀνέκνησαν γρήγορα τὴν εὐθυμίαν των. Δὲν ἤκουετο πλέον τίποτε. Ἐπρεπε νὰ ἐπωφεληθοῦν

αὐτὴν τὴν ὥραν, ποὺ ὅλοι οἱ μεγάλοι ἐλειπαν, διὰ νὰ φλυαρήσουν μὲ τὴν ἡσυχίαν των.

Ἡ Λευκοθέα διηγεῖτο εἰς τὸν φίλον τῆς ὅτι ἦτο πολὺ εὐχαριστημένη, διότι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ μπαμπᾶς τῆς εἶχεν ὑποσχέσθαι ὅτι θὰ τῆς ἐπέτρεπε νὰ κολυθῇ τὴν κλίσιν τῆς. Ἡ Λευκοθέα ἤθελε καὶ καλὰ νὰ γίνῃ χορεύτρια. Ἀφοῦ εἶχον ἀντισταθῇ πολὺν καιρὸν εἰς τὴν παράξενον αὐτὴν κλίσιν τῆς κόρης των, οἱ γονεῖς ἐσκέφθησαν ἐπιτέλους ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τῆς χορευτρίας δὲν ἦτο πολὺ κατώτερον ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα τῆς ὀπωροπώλης, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ δηγῇσιν τὴν μικρὰν εἰς τὴν χορευτικὴν σχολὴν τοῦ κ. Δεπρεῶ καὶ νὰ ζητήσουν τὴν γνώμην του.

Ὁ χοροδιδάσκαλος, ἀφοῦ ἐξήτασε μὲ προσοχὴν τὴν Λευκοθέαν, ἐδήλωσεν ὅτι εὐχαρίστως τὴν ἐπαιρνε μαθήτριαν.

— Φαντάζεσαι λοιπόν, ἔλεγεν ἡ μικρὰ πρὸς τὸν φίλον τῆς, πόσον εἶμαι εὐχαριστημένη! Εἴμασθε ἔνδεκα μόνον μαθήτριες ἐστὶν τάξι... Ὅταν θὰ ξανανοήξουν τὰ θεάτρα, καὶ αὐτὸ δὲν ὀργήσῃ βέβαια, ὁ κ. Δεπρεῶ μᾶς εἶπε πῶς θὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἐστὶν Ὁπερα.

— Στὴν Ὁπερα! ἀνέκραξεν ἐκθαμβὸς ὁ Θεμιστοκλῆς· θὰ μπῆς λοιπόν ἐστὶν Ὁπερα;

— Χωρὶς ἄλλο, ἀπεκρίθη ἡ Λευκοθέα. Θὰ εἶμαι μιὰ ὡραία μπαλαρίνα μὲ πτερὰ στὴ ράχη καὶ μὲ κοντὸ φουστανάκι ἀπὸ ἄσπρο τοῦλι, σὰν ἐκεῖνες ποὺ εἶχαμε ἰδῆ πέρσι, ἐπὶ ἑορτῆς τοῦ Κεραμικοῦ.

Ἐνῶ τὸ τηλεβόλον ἐξηκολούθει νὰ κροτῇ, τὰ δύο παιδιὰ ἀντήλλαξαν τὰ ὄνειρά των περὶ τοῦ μέλλοντος. Ἡ Λευκοθέα θὰ ἐγίνετο περιφνημὴ χορεύτρια καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπίσης θὰ ἐγίνετο καλλιτέχνης, τί ἀκριβῶς δὲν ἤξευρεν ἀκόμη, ἐξάπαντος ὁμως θὰ ἐγίνετο καλλιτέχνης καὶ θὰ ἔμεινε πάντοτε μαζί μὲ τὴν Λευκοθέαν.

— Μπαρᾶ! ἀνέκραξεν ἡ μικρὰ κόρη χειροκροτοῦσα· καὶ ἄμα μεγαλώσωμε, θὰ παντρευθοῦμε μαζί!

Ἀφοῦ ἀντήλλαξαν τὰς ἀφελεῖς αὐτάς ὑποσχέσεις, ἡ Λευκοθέα ἤθελλε νὰ δώσῃ εἰς τὸν μέλλοντα σύζυγόν τῆς δεῖγμα τῆς τέχνης, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἤδη ἀποκτήσῃ, ἀκολουθοῦσα ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα τὰ μαθήματα τοῦ διασῆμου κ. Δεπρεῶ. Ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τοῦ μαγαζιοῦ, τὸ ὁποῖον ἐφωτίζετο ἀτελῶς ἀπὸ ἕνα κερί, καίόμενον μὲ πολὺν καπνὸν ἐπάνω εἰς τὴν πάγκαν, ἀνάμεσα εἰς δύο τόπια τσόχας· καὶ ἐκεῖ, κρατοῦσα ἐπιχαρίτως τὸ φουστανάκι τῆς διὰ τοῦ ἀντιχειροῦ καὶ τοῦ δακτύλου, μὲ τὸν μικρὸν δακτύλον εἰς τὸν ἄερα, ἔκαμε μερικὰ βήματα γκαβότας, τοῦ ὡραίου αὐτοῦ χοροῦ, ὁ ὁποῖος συνειθίζετο ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ «Τυράννου» καὶ, καθὼς ἔλε-

γεν ὁ κ. Δεπρεῶ, θὰ ἐγίνετο πάλιν τῆς μόδας.

Ὁ Θεμιστοκλῆς ἐθαύμαζε λέγων:

— Ὡρισμένως εἶνε πολὺ ὡραιότερος χορὸς ἀπὸ τὴν Καρμανιόλα καὶ τὴν Φρικασέ.

Κατόπιν ἡ μαθητευομένη χορεύτρια ἠθέλησε νὰ διδάξῃ εἰς τὸν φίλον τῆς τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς τέχνης, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευε. Διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, ὁ Θεμιστοκλῆς, εὐπειθὴς εἰς τὰς ὁδηγίας τῆς, ἐστάθη ἴσιος, ἐτέντωσε τὸ ἀριστερὸν πῆδι καὶ προσεπάθησε νὰ μιμηθῇ τὰς κομῆας ὑποκλίσεις ποὺ τοῦ ἔδειχεν ἡ Λευκοθέα. Μετ' ὀλίγον αὕτη κατενοήσθη μὲ τὸν μαθητὴν τῆς.

— Ξεύρεις, τῷ ἔλεγε, ἔχεις κλίσιν! μού φαίνεται ὅτι θὰ μ' ἐμπούσῃς νὰ γίνῃς καὶ σύ χορευτὴς.

— Λοιπόν, θὰ γίνω! ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς, περιχαρὴς ποὺ τῷ ἀνεκάλυπταν μίαν κλίσιν.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΑ βράδω, τὴν περσμένην ἐβδομάδα, ὁ συν-ἀδελφός μου κ. Τσοκόπουλος μ' ἐπροσάλεσε εἰς τὸ σπῆτι τοῦ διὰ νὰκούσω μίαν ὀρχήστραν ἀπὸ παιδιὰ.

Ἐπῆγα μὲ πολλὴν περιέργειαν, διότι μίαν ὀρχήστρα ἀπὸ παιδιὰ καὶ μάλιστα ἐλληνόπουλα, δὲν εἶνε πρᾶγμα συνειθισμένον, εἶδα δ' ἐκεῖ ἕνα θέαμα, τὸ ὁποῖον σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ λησμονήσω εὐκολά!..

Τὰ παιδιὰ ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν μικροσκοπικὴν ὀρχήστραν, ἦσαν τέσσαρα ἀδελφάκια. Ἡμποροῦσε κανεὶς νὰ τὰ ἐννοήσῃ ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα φορεσιᾶς των — κατὰ βλούζαν, ἄσπρην τραχηλίαν καὶ κόκκινον λαιμοδέτην, — καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα τῶν παιδικῶν των φυσιογνωμιῶν. Τὸ μεγαλύτερον ἦτο δώδεκα ἐτῶν καὶ τὸ μικρότερον ἐπτά. Ἐξυπνα παιδιὰ, εὐμορφα, συμπαθητικώτατα καὶ τὰ τέσσαρα. Τὸ ἕνα ἐπαίξε βιολοντσέλο, τὰ δύο ἄλλα βιολί, καὶ τὸ τέταρτον πιάνο. Ἄ, ἔπρεπε νὰ ἐδλέπατε τὸ πιεζράκι τοῦ προτελευταίου καὶ προπάντων τὸ βιολάκι, ἕνα τόσο δὲ μικροῦτσικο βιολάκι, τοῦ τελευταίου! Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ

ἐδλέπατε καὶ τὴν σοβαρότητα, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπαίξαν οἱ λιλιπούτειοι αὐτοὶ μουσικοὶ! Ἐνόμιζαν ὅτι κάτι ἔκαμναν — καὶ πραγματικῶς, ὅπως θὰ ἰδοῦμε, ἔκαμναν κάτι τί... Καὶ ἦσαν τόσοι χαριτωμένα εἰς τὴν προσπάθειάν των, εἰς τὸν ζήλόν των, εἰς τὴν μεγάλην των προσοχήν, καὶ ἀκόμη εἰς τὸ μεγάλο των καμάρι, ὥστε σοῦ ἤρχετο νὰ διακόψῃς τὸ κοντσέρτο, νὰ τὰ γκαλιάσῃς καὶ νὰ τὰ γεμίσῃς φιλία.

Ἐδοηθοῦντο καὶ ἀπὸ ἄλλα δύο ἢ τρία, νομίζω, παιδιὰ, ποὺ ἐπαίξαν καὶ αὐτὰ βιολοντσέλο καὶ βιολί. Ἡ μικροσκοπικὴ ὀρχήστρα ἦτο πλήρης καὶ αρκετὰ καλὰ ἐπαίξε μερικὰ πο-πουρί ἀπὸ ἰταλικὰς ὀπερας. Θὰ δώσῃ τὴν συναυλίαν τῆς εἰς τὸ Δημωτικὸν Θεάτρον τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν. Θὰ βοηθηθῇ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸν κ. Ξανθοπούλον, καὶ ἀπὸ μίαν νεαράν μανδολινίστριαν, καὶ ἀπὸ ἄλλους ἀκόμη μουσικοὺς ἢ αἰδούς. Ἀλλὰ προπάντων θὰ βοηθηθῇ ἀπὸ τὸ κοινόν. Δηλαδή πρὸς ἐπὶ νὰ βοηθηθῇ. Ὅλοι μᾶς χρεωστοῦμεν νὰ ὑποστηρίξωμεν τὰ καλὰ αὐτὰ παιδιὰ, καὶ τὰ τέσσαρα ἀδελφάκια, ποὺ σὰς περιέγραψα. Διότι ξεύρετε τί κάμνουν; Θὰ σὰς τὸ εἶπω ἀμέσως: Βοηθοῦν τὸν πατέρα των.

Μίαν φορὰν ὁ πατέρας των, γνωστότατος ἔμπορος τῶν Ἀθηνῶν, ἦτο πλούσιος. Τὰνέτρεφεν ὅπως οἱ πλούσιοι ἀνατρέφουν τὰ παιδιὰ των. Τὰ ἐστειλῃν εἰς τὸ σχολεῖον, τοὺς ἐμάνθωνεν ὅργανα, ἐξώδευε διὰ νὰ τὰ κάμῃ ἀνθρώπους. Σήμερον ὁ πατέρας των δὲν εἶνε πλέον πλούσιος. Ἀπὸ μίαν κακοτυλίαν, ἔχα' σε τὴν περιουσίαν του, ἐκλείσε τὸ ἐμπορικόν του. Δὲν ἔχει πλέον τὰ μέσα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀνατροφήν των παιδιῶν τοῦ ὅπως ἤθελεν, ἴσως νὰ τὸν στενοχωροῦν καὶ αὐτὰ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἐξοδα τῆς οἰκογενείας. Καὶ τὰ παιδιὰ του ἀπεφάσισαν νὰ τὸν βοηθήσουν, νὰ τὸν ἀνακουφίσουν. Νὰ χρησιμοποιοῦν ἀπὸ τῶρα τὰς μουσικὰς των γνώσεις, ποὺ μὲ τὰ ἐξοδα ἐκείνου ἀπέκτησαν, νὰ δώσουν μίαν συναυλίαν, καὶ τὸ προῖόν αὐτῆς τῆς συναυλίας, τοῦ πρώτου των κόπου, τῆς πρώτης των ἐργασίας, νὰ τὸ παραδώσουν εἰς τὸν πατέρα των.

Ἐννοεῖτε τώρα ὅλην τὴν τὴν πρόωγον σοβαρότητα, καὶ ὅλον τὸν ζήλον καὶ ἀκόμη ὅλον τὸν καμάρι; Ἄ, ναί, ἔχουν δικαίον νὰ καμάρωνουν τὰ καλὰ παιδιὰ! Κάμνουν κάτι ὡραῖον, καὶ εὐγενές, καὶ πολὺ, μὰ πολὺ συγκινητικόν: Μὲ τὰς μικρὰς των δυνάμεις, προσπαθοῦν νὰ ποδώσουν ἀπὸ τῶρα τὰ τροφία εἰς τοὺς γονεῖς. Δὲν ἀξίζει λοιπόν νὰ γαπῇ, νὰ ὑποστηρίξω καὶ νὰ βοηθηθῇ ἀπὸ ὅλους μᾶς τὰ τέσσαρα ἀδελφάκια;

Θὰ τὰ ὑποστηρίξετε καὶ σεῖς καὶ θὰ κάμετε μίαν ἐπίσης εὐγενὴ πρᾶξιν, ἂν

ἡμπορέσατε νὰ ὑπάγετε αὐριοῖν εἰς τὴν ἀπογευματινὴν Συναυλίαν τοῦ Δημοτικοῦ. Ἡ μικροσκοπικὴ ὀρχήστρα θὰ σὰς εὐχαριστήσῃ, θὰ σὰς διασκεδάσῃ. Εἶνε πάντα περίεργον κ' εὐχάριστον νὰ βλέπῃ κανεὶς τόσο μικρὰ παιδιὰ νὰ παίξουν σὰν μεγάλοι... Ἀλλ' ἡ εὐχαριστήσις σας θὰ εἶνε βέβαια ζωηροτέρα, ὅταν θὰ συλλογίζεσθε ὅτι προσεθέσατε τὸ ἀντίτιμον τοῦ εἰσιτηρίου σας εἰς τὸ προῖόν τῆς συναυλίας, τὸ προωρισμένον νὰ δώσῃ ἀπὸ φιλόστοργα κ' εὐγνώμονα παιδιὰ εἰς ἕνα καλὸν πατέρα, ἄλλοτε πλούσιον καὶ σήμερον πτωχόν...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑ

Γλυκεῖα ἡμέρα σήμερον σάν νάνε καλοκαίρι· τὸ μονοπάτι ἄς πάρωμε πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι καὶ στὸ βουνὸ τὸ κοντινὸ ἐκεῖνο θὰ μᾶς φέρῃ.

Ὁ ἥλιος μόλις ἐλαμφε μᾶς φέγγει, μᾶς θερμαίνει κ' ἡ ἐξοχή μὲ τ' ἀνθὴ τῆς νὰ πάμε περιμένει. Τί καθαρός ὁ οὐρανὸς κ' ἡ πλάσι μυρωμένη!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΚΑΡΡ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

[Τὸ διήγημα τοῦτο εἶνε ἔργον τῆς κυρίας Σέλλμας Λαγκερλέφ, τῆς μεγάλης Σουηδῆς διηγηματογράφου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεπεμήθη πέρσι τὸ φιλολογικὸν βραβεῖον Νόμπελ ἐκ 250,000 φράκων. Ἐκτετὲ ἡ κυρία Σέλλμα Λαγκερλέφ, δημοφιλὴς μόνον εἰς τὴν πατρίδα τῆς, ἤρχισε νὰ μεταφράζεται εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ πολιτισμένου κόσμου. — Σ.Τ.Δ.]

Ἐνας ἐργοστασιάρχης ποὺ κατοικοῦσεν εἰς τὸ Κελμάρντεν, ἤθελε νὰ ἐξοφρωθῇ ἕνα ἀπὸ τοὺς κυνηγετικούς του σκύλους. Ἐχάλεσε λοιπόν τὸν ἐπιστάτην του, εἶπεν ὅτι τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ κρατήσῃ πλέον αὐτὸ τὸ ζῷον, διότι κανεὶς δὲν ἡμποροῦσε νὰ τὸ ἐξουθενήσῃ νὰ κυνηγᾷ ὅλα τὰ πρόβατα καὶ ὅλες τὰς ὀνίθες ποὺ ἀπαντοῦσε, καὶ παρεκάλεσε τὸν ἄνθρωπον νὰ δηγῇ τὸν σκύλον εἰς τὸ δάσος καὶ νὰ τοῦ τραβήξῃ μιὰ τουφεκία.

Ὁ ἐπιστάτης ἔδωσε μ' ἕνα λουρὶ τὸ δυστυχισμένον ζῷον, διὰ νὰ τὸ δηγῇ εἰς τὸ μέρος τοῦ δάσους ὅπου εἶχαν τουφεκιθῇ καὶ ταφῇ ὅλοι οἱ σκύλοι ὅσοι δὲν ἐχρησίμευαν εἰς τὸν κύριόν των. Ὁ ἐπιστάτης δὲν ἦτο κακὸς ἄνθρωπος, ἐχάρατο ὁμως ποὺ ἐπρόκειτο νὰ σκοτώσῃ ἕνα σκύλον. Ἠξεύρεν ὅτι τὸ ζῷον ἐκεῖνο δὲν ἐκυνηγροῦσε μόνον πρόβατα καὶ ὀνίθες, ἀλλ' ὅτι πολὺ συχνὰ ἀλευρογύριζε

τά δάση και έπασχονε τότε λαγούς και τότε ξυλόκοττες.

Ο σκύλος ήτο μικρόσωμος και μαύρος, με το στήθος και τα έμπροσθινά πόδια πυρόχροα. Ωνομάζετο Κάρο και ήτο τόσο έξυπνος, ώστε έννοούσεν ό,τι έλεγον οι άνθρωποι. Όταν ο έπιστάτης τον ώδήγησεν εις το δάσος, εκείνος έμάντευσεν άμέσως τί τον έπεριμενεν. Άλλ' άν τον έβλεπε κανείς, δεν θα το έννοούσεν. Ούτε το κεφάλι έβαλε κάτω ούτε την ουράν και έφαινετο ήσυχος όπως πάντα.

Άκριβώς έπειδή έπενοούσαν από το δάσος, ο σκύλος έπρόσεχε να μη φανερώσει καμμίαν άνησυχίαν. Το δάσος αυτό, άπεράντον έτριγύριζεν απ' όλα τα μέρη το παλαιόν έργοστάσιον με τον πύργον, καλήτο χρημισμένον εις ανθρώπους συγχρόνως και εις ζώα, διότι, επί αιώνας, οι ιδιοκτήται το έσέβοντο τόσο πολύ, ώστε μόλις και μετά βίας έτολμούσαν να του κόπτουν μερικά δένδρα δια να ζεσταίνωνται. Ποτέ δεν είχαν το θάρρος να το περιορίσουν και να το κυβερνήσουν. Έκυβερνάντο μόνον του όπως ήθελε. Δάσος που έχαιρε τόσο ασφάλειαν, δεν ήμπορούσε παρά να γίνη προσφιλής κατοικία εις τα ζώα των δασών, και πραγματικώς, εύρισκοντο εκεί μέσα άφθονώτατα. Το έλεγον μεταξυ των «Δάσος της Ειρήνης» και ήτο έν από τα καλλίτερα καταφύγια που είχαν εις όλην την χώραν.

Ένώ ο σκύλος άκολουθούσε τον έπιστάτην μέσα εις το δάσος, έσυλλογίζετο ότι υπήρξε φόβος και τρόμος δια τα μικρά ζώα που κατοικούσαν εκεί. «Έ και να ήξευραν τώρα, Κάρο, τί σε περιμένει, πόσον χαρούμενα θα ήταν εγές μονίς τους!» ειπε μέσα του. Συγχρόνως έκούνησε την ουράν κ' εγαύγισε φαιδρώς, διότι κανείς δεν έπρεπε να μαντεύσχη ότι ήταν τόσο ανήσυχος και φοβισμένος.

Τι ευχαρίστησι θα είχαν ή ζωή, άν δεν μπορούσα να κυνηγώ όλ' αυτά τα ζωντόβωλα; έσυλλογίσθη. Άς μετανόηση όποιος θέλη, εγώ όμως όχι!

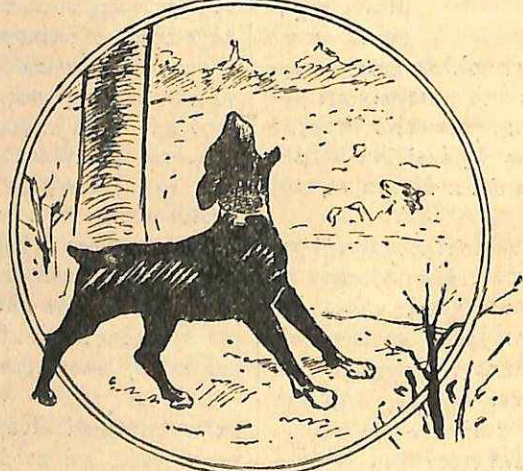
Άλλά μόλις ειπεν αυτά τα λόγια,

μια παράξενη μεταβολή έγινε μέσα του. Έπέντωσε τον λαιμόν και το κεφάλι ως να ήθελε να ουρλιάσει. Δεν έπερπατούσε πλέον εις το πλευρόν του έπιστάτου, αλλά έμενεν όπισω του. Ητο φανερόν ότι έσυλλογίζετο κάτι δυσάρεστον.

«Έπέντωσε τον λαιμόν...» (Σελ. 16, στ. β').

την όχθην. Όταν όμως ειδεν ότι ο Κάρο έκυνηγούσεν όλονέν μακρύτερα το έλαφάκι, έρριψεν ένδυνευσεν να χωθή και αύ-

«Ο Κάρο εγαύγισε...» (Σελ. 16, στ. γ').

τόν ήτο πλέον πολύ κοντά εις την όχθην, ένας βώλος, εις τον όποιον επάντησεν, υπεχώρησε και ή έλαφίνα έβυθίσθη εις το νερόν. Έπροσπάθησε να βγή, αλλά δεν ήυρε σπερόν μέρος δια να πατήσχη. Και όλονέν έβυθίζετο περισσότερον

Ο Κάρο ένύτταζε κρατώντας την άναπνοή του. Όταν ειδεν ότι ή έλαφίνα ήταν πιά χαμένη, έφυγεν όσον γρηγορώτερα ήμπορούσε. Ήσυλλογίζετο όλο το ξύλο που θα έτρωγεν, άν τυχόν άνελάλυπταν ότι είχε σπρώξει εις τον έλευθρον μίαν έλαφίαν, και έφροδήθη τόσο πολύ, ώστε δεν έτόλμησε να σταματήσει παρ' άφου έφθασεν εις τον πύργον του κυρίου του.

Αυτό ένθυμείτο τώρα ο σκύλος και αυτό του έπροξενούσε τύψιν έντελώς διαφορετικήν από τα άλλα του κακουργήματα, έπειδή ο σκοπός του δεν ήτο να σκοτώσχη την έλαφίαν και το έλαφάκι, αλλά χωρίς να το θέλη, τα έκαμε να χάσουν την ζωήν.

«Μπα! μπορεί να ζούν ακόμη!» έσυλλογίσθη έξαφνα ο σκύλος. «Δεν είχαν πεθάνη, όταν έφυγα. Μπορεί και να έσώονταν!»

Του ήλθεν άκατανίκητη έπιθυμία να μάθη τί συνέβη άκριβώς, όσον είχαν άκόμη καιρόν να μανθάνη κάτι τί εις τον κόσμον. Ένόησεν ότι ο έπιστάτης δεν έκρατούσε πολύ σφιχτά το λουρί, έτινάχθη άποτόμως και πραγματικώς έλευθερώθη. Έπειτα έτρεξε προς τον βάλτον με όλην του την γρηγοράδα. Και πρίν προσφάσχη ο έπιστάτης να έπωμίσχη, καν το τουφέκι του, ο σκύλος είχε γίνη άφαντος.

Ο έπιστάτης δεν είχε να κάμνη τίποτε άλλο παρά να τον κυνηγήσχη. Όταν έφθασεν εις τον βάλτον, ειδεν ότι ο σκύλος έστέκετο επάνω εις ένα βώλον, όλίγα μέτρα από την ξηράν, και εγαύγισε με όλην του την δύναμιν. Ο άνθρωπος έσκέφθη ότι ώφειλε να αναλύσχη τί έσήμαινεν αυτό. Άφισε λοιπόν το τουφέκι του χάμω κ' έπροχώρησε με χέρια και με πόδια επάνω εις τον βάλτον. Άλλά μόλις έκαμεν όλίγα βήματα, ειδή την νεαράν έλαφίαν εις τον λάκκον. Κοντά της ήτο ένα έλαφάκι. Αυτό έζούσεν άόμνη, άλλ' ήτο τόσο έννηντλημένον, ώστε δεν ήμπορούσε να κινηθή. Ο Κάρο έστέκετο κοντά εις το έλαφάκι. Και τότε έσχυβε δια να το γλείψχη, τότε έσήκωνε το κεφάλι και έξεφώνιζε ζητών βοήθειαν. Ο έπιστάτης έσήκωσε το έλαφάκι και το έεγαλεν εις την ξηράν. Όταν ο σκύλος ένόησεν ότι το έλαφάκι θα έσώζετο, έκαμε σάν τρελλός από χαράν. Περιεκύλωσε με σικιτήματα τον έπιστάτην, του έγλείψε τα χέρια και εγαύγισε δυνατά.

Ο έπιστάτης έκούβηλσε το έλαφάκι στο στήτι του και το έκλεισεν εις τον σταύλον. Έπειτα έχρειάσθη να ζητήσχη βοήθην δια να βγάλη και την έλαφίαν από τον λάκκον. Άφου έγειναν αυτά όλα, ένθυμήθη ότι έπρεπε να σκοτώσχη τον σκύλον. Έκραξε τον Κάρο, που εις όλον το διάστημα τον άκολουθούσε, τον έδεσε κ' έξεκίνησε πάλιν μαζί του δια το δάσος.

Εις την άρχήν, ο έπιστάτης έπροχώρησε κατά το νεκροταφείον των σκύλων, εκεί που έπήγαιναν όμως, του ήλθαν, φαινεταί, άλλαι σκέψεις: έγύρισε κ' έπροχώρησε κατά τον πύργον.

Ως εκείνην την στιγμήν ο Κάρο τον άκολουθούσεν ήσυχα, άλλ' όταν ειδεν ότι ο άνθρωπος τον έγύριζεν εις την παλαιάν του κατοικίαν, άνησύχησεν... Ο έπιστάτης θα ένόησε βέβαια ότι αυτός είχε σκοτώσχη την έλαφίαν, και πρίν τον τουφεκίσχη, τον έπήγαιναν εις τον πύργον δια να τον ξυλοφορώσχη.

Το ξύλον το έθεωρούσε χειρότερον απ' όλα, και έμπρός εις αυτόν τον κίν-

δυνον που τον άπειλούσε τώρα, ο Κάρο δεν ήμπούσε να διατηρήσχη το θάρρος του. Έχαμήλωσε το κεφάλι: και όταν έφθασαν εις τον πύργον, ούτε έσήκωσε καν τα μάτια του και έκαμεν ως να μην έγνώριζε κανένα.

Ο έργοστασιάρχης έστέκετο εις την έξώπορταν, όταν ο έπιστάτης παρουσιάσθη.

—Τι διάβολο θέλει πάλι αυτός ο σκύλος που μου φέρνεις; Δεν μπορεί βέβαια να είναι ο Κάρο, γιατί εκείνος θα έτουφεκίσθη προ πολλού.

Ο έπιστάτης άρχισε τότε να διηγείται την ιστορίαν των έλαφών και ο Κάρο έζάρωνσεν όσον ήμπούσε και έσύρθη όπισω από τα πόδια του ανθρώπου δια να κρυφθή.

Ο έπιστάτης όμως δεν ώμίλησε όπως έπεριμενεν κ' έφροδίζετο ο Κάρο. Άπεναντίας μόνον επαινούς ειπε δια τον σκύλον. Κατά την ιδέαν του, ήτο φανερόν ότι ο Κάρο είχε έννοήσχη, ότι ή έλαφίνα με το έλαφάκι της εύρίσκοντο εις κίνδυνον και ήθέλησε να τα σώσχη.

«Ο κύριος μπορεί να κάμνη ό,τι θέλει, ειπε εγώ το τέλος ο έπιστάτης: εγώ όμως δεν θα σκοτώσω αυτό το σκυλί!»

Ο Κάρο έσηκώθη κ' έπέντωσε ταυτιά. Άκουσε καλά ή μην έκαμε λάθος; ... Άν και δεν ήθελε να δείξη ότι είχε φοβηθή, δεν κατώρθωσεν όμως να μη γαυγίσχη λιγάκι από χαράν. Ητο δυνατόν να του έχάριζαν την ζωήν, έπειδή είχαν άνησυχήσχη δια τα έλάφια;

Ο έργοστασιάρχης είχεν επίσης την ιδέαν ότι ο σκύλος έφρόθη καλά, άλλ' έπειδή με κανένα τρόπον δεν ήθελε να τον ξαναπαρή, δεν ήμπούσε να αποφασίσχη άμέσως περί της τύχης του. Έσκέφθη και σε λίγο ειπε εγώ άνθρωπό του:

—Άν θέλγης να τον κρατήσχη εσύ και να έγυρηθής ότι εγώ έξης θα είναι καλός, μπορεί να ζήσχη.

Ναί, ο άνθρωπος έδέχθη προθύμως, και έτσι ο σκύλος Κάρο έκουβαλήθη από τον πύργον εις το σπιτάκι του έπιστάτου, την νέαν του κατοικίαν.

(Selma Lagerloef)

KIMΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

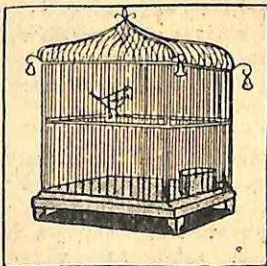
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Το σπανιώτερον γραμματόσημον

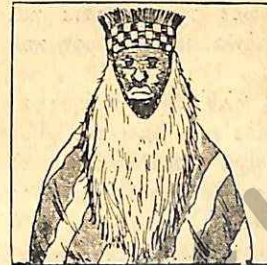
Το γραμματόσημον αυτό είναι της Ρουμανίας — Μολδαβίας — του 1854. Είνε κυανόν επί κυανού επίσης βάθους και άμεταχείριστον. Η αξία του ήτο 80 paras, εσχάτως όμως έπωλήθη εις το Λονδίον αντί 220 στερλινών, δηλ. 5,500 φράγκων!

Φαντασιοπληξία εκατομυριούχου

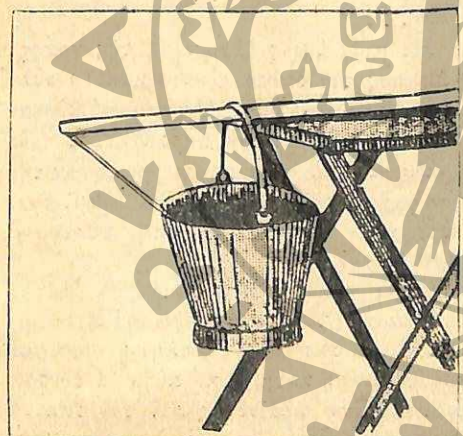
Μια ζάπλουτος κυρία του Σικάγου κατέσχευασεν ένα κλουβί δια το άγαπημένον της καναρίνι. Το κλουβί αυτό είναι όλόκληρον από χρυσάφι: κάγκελα, πόρτα, πάτωμα, κουπάκια, όλα χρυσά. Άκόμη και ο μικρός λουτήρ, όπου κάμνει το λουτρόν του ο ευτυχής περρωτός έννοικος, ο όποιος όμως — μεταξυ μας, — θα έπροτιμούσεν ίσως την έλευθερίαν του από ένα κλουβί έστω και τόσο πολυτελές.

Ένας άγριος Βασιλεύς

Ίδου και ή πιστή εικών, από φωτογραφίαν, του βασιλέως μιας των μαύρων φυλών του Κόγκου, του Μεγαλειότηά του Νταντί Κασαγκάμα, με την έπίσημον στολήν της στέψης. Η στολή αυτή άποτελείται από έν είδος μαγδύου ριγώτου, ζωφών χρωμάτων, από έν στέμμα έν πτερόν και από μίαν ψεύτικην γενιάδα έν δέριματος πιθήκου. Πολύ σίχ!...

Παίγνιον

Κρεμάτε ένα κουβάν εις ένα ξύλον

πλατύ, τοποθετημένον έν ισορροπίā εις το άκρον ενός τραπέζιου. Εις την κυβάν βάζετε έπειτα ένα άλλο ραβδάκι εις τρόπον ώστε να σφηνωθή καλά μεταξυ του πάτου του κουβά και του ξύλου το όποιον τον υποβάσται. Χύνετε κατόπι νερόν μέσα εις τον κουβά και βλέπετε μ' έκπληξίν σας, ότι το σύνολον ισορροπεί θαυμάσια.

Ο Τραγοπόδης

Ένας χωρικός από τα μεσημβρινά της Γαλλίας έχει εις το ένα του πόδι δύο μόνον δακτυλα κερατώδη, ώστε το πόδι αυτό να όμοιάξη καταπληκτικώς με πόδι τράγου. Η παρατηθεμένη εικών έσχεδιάσθη από φωτογραφίαν του νέου αυτού Πανός.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί Παίγνιον

ΜΕΥΣ	ΜΕΙ	ΚΕ	ΚΟ	ΤΕ
ΚΤΟ	ΚΕ	ΤΕ	ΡΑ	ΡΑ
ΚΤΩΝ	ΝΙ	ΕΙ	ΔΕ	ΤΕ

Να συναρμολογηθούν αι άνωτέρω συλ-

λαβαί ώστε ναποτελεσθῇ ἀρχαία παροιμία ἀπὸ ἐξ λέξεως.

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἀνω Παιγνίου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν τοῦ μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσὸς τοῦ ὁποῖον θάποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, ὅα ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθῆσόμενον δι' ἐν ἑτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητής, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Λύσεις τοῦ Προβλήματος τοῦ 52ου φυλλαδίου

			0		
				0	
	0				
			0		
0					
		0			
			0		
					0

Οὕτω θὰ τοποθετηθοῦν τὰ ἄλλα ἐπτά μηδενικά, διὰ νὰ ἐκπληρωθοῦν οἱ ὅροι.

„ΟΤΑΝ ΠΕΦΤΟΥΝ ΤΑ ΦΥΛΛΑ“

Ὡρες πολλὰς κάθεται σήμερα ἡ γριὰ θεία Μίνα σκεπτική μὲρὸς στὸ παράθυρό της καὶ κυττάζει κάτω τὸν κήπο, ποῦ ὅλα, μετὰ τὸς ὥρες καλοκαιρινῆς ἡμέρας, ἔχουν γίνῃ πάλι σιωπηλά καὶ πένθιμα.

Στὰ γόνατα κρατεῖ τὸ βιβλίον μὲ τοὺς ψαλμοὺς της καὶ τὰ κερένια της χέρια εἶνε διπλωμένα ἐπάνω στὸ παλὸν βιβλίον. Ὅταν νῆθεκε μυστικά γιὰ κάποιον νὰ προσευχθῇ. Πότε πότε κινεῖ σκεπτικά τὸ κεφάλι καὶ τὰ σπαρα τῆς χεῖρα κλείνουν σπασμωδικὰ σὺν νῆθειαν νὰ γελάσουν μὰ μόνο γιὰ μιὰ στιγμή. Ὑστερα παίρνει τὸ πρόσωπό της πάλι τὴν λυπηρὴν του ἔκφρασι καὶ φαίνεται πῶς λυπημένο ἀπὸ πρῶτην.

«Μὰ πῶς; δὲν ἔχεις σήμερα δουλειά, θεία Μίνα;»

Μαυτὴ τὴν ἐρώτησι, ποῦ τῆς ἔκαμε ἓνα κοριτσάκι καθισμένο μὲρὸς στὰ πόδια της, ἐξήγησε ἡ γριὰ ἀπὸ τὰ ὄνειρά της.

«Τὶ τρέχει, μικρὴ μου Ντόρα; ρώτησε χαμογελῶντας ἡ γριὰ.

— Μπορὼ νὰ σοῦ ζητήσω κατι, θεία; — Καὶ βέβαια, χρυσό μου».

Στὴν ἀπάντησιν αὐτὴν ἀστράψε τὸ ὄρατο πρόσωπό τοῦ παιδιοῦ.

— Πές μου λοιπὸν ἓνα παραμῦθον, θεία. Καὶ ξέρεις ποῖο; Ἐκεῖνο ποῦ τελειώνει πάντα τόσο λυπητερά. Τὸ παραμῦθον γιὰ τὸν μορφο πριγκιπόπουλο καὶ τὴν μικρὴν πριγκιποπούλα.

Ἡ μικρὴ ἤξερε πῶς κ' ἡ θεία Μίνα ἀγαποῦσε νὰ τὸ λέγῃ αὐτὸ τὸ παραμῦθον κ' ὅταν τέλειωνε ἡ ἱστορία, πηδοῦσε στὴν ἀγκαλιά της θείας, τὴν φιλοῦσε γλυκὰ καὶ τρεφεῖ πίσω στὴ γωνιά της, γιὰ νὰ ξαναδιηγηθῇ τὸ παραμῦθον στὴν κοῦκλα της καὶ νὰ κλάψῃ μαζὺ της γιὰ τὸν μορφο πριγκιπόπουλο.

Ἡ θεία Μίνα ἄρχισε τὴν διήγησι :

— Μία φορὰ κ' ἓναν καιρὸ ζοῦσαν ἓνας Βασιλεὺς καὶ μιὰ Βασίλισσα κ' ἦσαν κ' οἱ δύο πολὺ πλούσιοι. Μ' ὅλα τοὺς ὅμως τὰ πλούτη δὲν ἦσαν εὐτυχισμένοι, γιατί ὁ Θεὸς δὲν τοὺς εἶχε δώσῃ παιδιά.

Χρόνια παρακαλοῦσε τὴν Παναγίαν ἡ Βασίλισσα, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Ἐτσι περνοῦσε ὁ καιρὸς μελαγχολικὰ καὶ χωρὶς εὐτυχία. Μὰ μιὰ βραδυά, ἐκεῖ ποῦ ἡ Βασίλισσα εἶχε γάστρην πιά ἐλπίδα, τῆς παρουσιάσθηκε στὸν ὕπνῳ ἓνας ἄγγελος καὶ τῆς ἀνήγγειλε πῶς ὁ Θεὸς τὴν ἐλυπήθηκε καὶ πῶς ἀπεφάσισε νὰ τῆς χαρίσῃ ἓνα παιδάκι. Ἐτσι κέγεινε καὶ, ὕστερ ἀπὸ λίγους μῆνες, γεννήθηκε ἓνα ὠραῖο κοριτσάκι. Μεγάλωσε τὸ κοριτσάκι καὶ γίνθηκε σὲ λίγα χρόνια μιὰ ὡμορφη κοπέλλα.

Καὶ μιὰν ἡμέρα ἤλθ' ἓνας πριγκιπὰς στὸ παλάτι. Τὴν εἶδε στὸ βασιλικὸ χορὸ ποῦ μαζὺ της εἶχε χορεύῃ ὅλο τὸ βράδυ, καὶ τὴν ζητοῦσε σήμερα ἀπ' τοὺς γονεῖς της γιὰ νύφη. Ὁ Βασιλεὺς κ' ἡ Βασίλισσα τοῦ δώσανε τὴν ἀδελφήν, γιατί κέκεινος ἦταν ὠραῖο παλληκάρι, κ' ἔτσι ἀποφασίσθηκε νὰ γίνουν οἱ γάμοι τὴν ἐρχόμενη ἀνοιξί.

Μὰ ἔφαγα γίνετ' ἓνας φοβερὸς πόλεμος καὶ ἀναγκάζεται νὰ φύγῃ καὶ τὸ πριγκιπόπουλο. Τὶ ἀγωνία γιὰ τὴν πριγκιπέσσα ἔως νὰ λάβῃ εἰδήσεις του! Μὲ πόση λαχτάρα διάβαζε κάθε φορὰ τὰ γράμματά του! Δὲν χόρταινε νὰ τὰ διαβάξῃ...

Μὲ μιὰς ὁμως ἔπαυσε νὰ τῆς γράφῃ. «Μήπως τοῦ ἔτυχε τίποτε κακὸ;» συλλογίσθηκεν ἔντρομη. Μὰ ὅχι, αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο γιατί ἐκεῖνη παρακαλοῦσε κάθε βράδυ τὸν Θεὸ στὴν προσευχὴ της νὰ τῆς τὸν φυλάξῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνον. Ὅχι, ὅχι, αὐτὲς ἦσαν κακὲς σκέψεις ποῦ τῆς ἔφερν' ἡ μελαγχολία.

Ἐτσι καθόταν ἡ πριγκιπέσσα μὲρὸς στὸ παράθυρό της μιὰ μέρα τοῦ Σεπτεμβρίου, ποῦ ὅλα πάλι εἶχαν γίνῃ σιωπηλά καὶ πένθιμα, καὶ ποῦ κ' αὐτὰ τὰ δένδρα ἐφαίνοντο νὰ κλαῖνε, γιατί σὺν δάκρυα ἔπεσαν τὰ ξερὰ τοὺς φύλλα χάρμω στὴ γῆ. Ἐξάφνα, ἐκεῖ ποῦ κυττάζε μελαγ-

χολικὴ τὴν πένθιμη φύσι, βλέπει τὴν καγγελωτὴ θύρα τοῦ κήπου νανοίγγει, καὶ τέσσαρες ἄνθρωποι μπηκνὰ μέσα κρατῶντας ἓνα μαῦρο φέρετρο, σκεπασμένο μὲ μιὰ μεγάλη σημαία.

Σὺν νὰ τὴν ἔχῃ τῆς ἀστροπελένι, στάθηκε μιὰ στιγμή ἡ πριγκιπέσσα. Μὰ μόνο μιὰ στιγμή. Ὑστερα μάζεψε ὅλη τὴν δυνάμει καὶ κατέβηκε βιαστικά τὴν μαρμαρένια σκάλα γιὰ νὰ βοηθῇ τοὺς ἀνθρώπους νὰ φέρουν τὸ φέρετρο στὴν μεγάλη αἶθουσα.

Ἐνα κίτρινο φύλλο εἶχε πέσῃ ἀπ' τὰ δένδρα ποὺ κλαίγαν ἐπάνω στὸ μαῦρο φέρετρο. Αὐτὸ τὸ κράτησε ἡ πριγκιπέσσα γιὰ μόνην ἐνθύμησι τῆς περασμένης τῆς εὐτυχίας. Καὶ κάθ' ἑξῆς, ὅταν πέφτουν τὰ φύλλα, λένε, πῶς τὰ δένδρα κλαῖνε τὸν μορφο πριγκιπόπουλο. Καὶ ἡ δυστυχισμένη πριγκιπέσσα ἀνοίγει τὸ παλὸν βιβλίον, ὅπου βρισκεται τὸ ξερὸ φύλλο, καὶ κλαίει μαζὺ μὲ τὰ δένδρα τὸν πεθαμένο τῆς ἀρραβωνιαστικό.

— Ζή ἀκόμη ἡ πριγκιπέσσα, θεία Μίνα; ρώτησ' ἡ μικρὴ.

— Ἰσως, μικρὴ μου Ντόρα. Μὰ τώρα πιά ὁ καιρὸς γίνῃ πολὺ γριὰ καὶ ἀσχημὴ. Καὶ ἡ μικροῦλα εἰλήθη τὴ θεία της καὶ τρεφεῖ πίσω στὴ γωνιά της. Μὰ ἡ θεία Μίνα, ἀνοιξε τὸ βιβλίον μὲ τοὺς ψαλμοὺς της, κένα κρεσταλλένιο δάκρυ, ἔπεσ' ἀπ' τὸ μαρμαρένιο μάγουλό της ἐπάνω σ' ἓνα κίτρινο φύλλο...

ΘΑΝΟΣ ΛΕΚΑΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Διαπλάσεως κ. Νικόλαος Παπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος εἶχε προχθὲς τὴν ὀνομαστικὴν ἐορτήν του, μ' ἐπεφόρτισε νὰ εὐχαριστήσω ὅλους τοὺς τὸν συνεχάρησαν δι' ἐπιστολῶν, δελταρίων, ἐπισκεπτῶν καὶ τηλεγραφήματων. Τὰ δειγμάτια αὐτὰ τῆς ἀγάπης τῶν πολυπληθῶν μας φίλων τὸν συνεκίνησαν βαθύτατα, διότι τῷ ἐφάνερωσαν ἀκόμη μιὰν φορὰν πόσον ἐκτιμᾶται τὸν περιοδικόν του, τὸ ἔργον του, αἱ ὑπερτεραιονταίτες ἡδὴ προσάθειαί του πρὸς διάπλασιν τῆς ἐλληνικῆς νεότητος.

Μὴ τρομάζετε πάλιν, καὶ ἡ Σελὶς Συνεργασίας δὲν κατηργήθη. Ἀνεβλήθη μόνον διὰ τὸ προσεχῆς, διότι εἰς αὐτὸ τὸ φύλλον θέλα νὰ δημοσιεύῃ ὁλόκληρον τὸ ἔργον διηγήματος τῆς Σέλλμας Λαγκερλέφ, καθὼς καὶ τὸ ὠραῖον τοῦ κ. Θάνου Λέκκ. Ὑπομονὴ λοιπὸν μικρὸν καὶ οὐχ' ὁρᾷτε με, μικρὸν καὶ ὀψοσθὲ με...

Ἡ Κοιμητοπούλα μοῦ γράφει διὰ τὸ πρῶτον φυλλάδιον, ὅτι «τὸ διάβασε ἀχόρταγα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τελὸς καὶ ὕστερα λυπηθῆκε γιατί νὰ τελειώσῃ τόσο γρήγορα». Καὶ προσθετεῖ: «Ὅταν θὰ γίνῃ δωδεκάσελιδον, θὰ ἔχωμεν περισσότερον ὥραν τὴν ἀπολαύσιν του.» Ἐ, αὐτὸ ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται — δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ἐξοπλισμὸν σας. Ὅσον περισσότερον ἐξοπλισ-

νετε, τόσοον συγγόντερον θὰ εἶνε τὰ διπλὰ φύλλα. Μὴ φοβάσθαι, Μιμῶδα, καὶ κανεῖς δὲν σοῦ ἐπὶ τὸ ψευδώνυμόν σου. Τὸ εἶδες τὴν ἄλλην φορὰν εἰς τοὺς ἀσπασμούς, διότι καὶ μὲν δὲν μοῦ εἶχες γράψῃ, εἰς τὸ γράμμα ὅμως τῆς ἀδελφῆς σου εἶδα ὅτι μοῦ ἔστειλλες χαίρετίσματα.

Χαίρω πολὺ, Ἀθάνατος Ἑλλάς, ποῦ σοῦ ἐπέρασαν τὰ χέρια καὶ... ὁ θυμὸς. Εἶχες ὅμως ἄδικον νὰ θυμώσῃς, διότι ἡ σιωπὴ μου δὲν προήρχετο ἀπὸ περιφρόνησιν, ἀλλ' ἀπὸ φασαρίαν, πληθύσαν μικροῦποθέσεων καὶ ἐλλείψιν καιροῦ. Τὶ νὰ πρωτοκάνω! Ἐνὰς ἄνθρωπος εἶμαι κ' ἐγὼ καὶ ἀπὸ τὸ χέρι μου πρέπει νὰ περάσουν ὅλα. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχετε καὶ σῆς ὑπομονὴν καὶ νὰ μὴ θυμώνετε ἐὰν καμμιὰν φορὰν, μέσα εἰς τὴν φασαρίαν, μὲνῃ μιὰ ἐπιστολή σας χωρὶς ἀπάντησιν ἢ μιὰ παραγγελία σας ἀνεκτέλεστος.

Λιμὴ μερικὸι φίλοι μου ποῦ μὲ χαρίζουν μὲ ἀλλεπαλλήλους καὶ ἀντιφατικὰς παραγγέλιας, δὲν μὲ λυποῦνται; Πρῶτον γράμμα: Δημοσιεύσέ μοι αὐτὴν τὴν Μικρὰν Ἀγγελίαν. Ἄλλο γράμμα: Μὴ τὴν δημοσιεύσῃς, ἀλλὰ στείλῃ μοι μὲ τὸ ἀντίτιμο τὸ τάδε βιβλίο. Τρίτον γράμμα: Δημοσιεύσέ τὴν, ἀλλὰ σῶσε τὴν δεινὰ φράσιν. Τέταρτον γράμμα: Πρόσθετε εἰς τὴν Ἀγγελίαν καὶ ὅλα τὰ ψευδώνυμα τοῦ Συνδυασμοῦ μας, ἀλλὰ νὰ χρεώσῃς ἓνα ἕκαστον καὶ νὰ τοῦ γράψῃς ἰδιαιτέρως. — Καὶ ἄλλα ἀκόμη, καὶ ἄλλα!... Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ὑπηρεσία τοῦ γραφεῖου μου εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐκτελῇ τέτοιους πολυπλόκους παραγγέλιας. Πρέπει νὰ εὐρὼ ἐγὼ μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν εὐκαιρίαν, διὰ νὰ βγάλω ἀπὸ δέκα γράμματα μιὰν Μικρὰν Ἀγγελίαν. Ἀς περιμένῃ λοιπὸν ἐκεῖνος ποῦ τὴν ἔστειλε, νὰ εὐκαιρῶσιν!

Βασιλεῦ τῶν Ἀδαμάντων, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ λάβῃς μέρος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Τώρα ποῦ ἔχεις καὶ ψευδώνυμον, δὲν σοῦ λείπει τίποτα. Ἐμπρός λοιπὸν, νὰ σὲ ἰδῶ!

Ἡ Αἰὶα τῆς Νεότητος, ἀναγεννώσασα τὴν συνδρομήν της καὶ τὸ ψευδώνυμόν της, μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς: «Ἀν καὶ εἶμαι ἀρκετὰ πλέον μεγάλη, δὲν μοῦ κάμνει καρδιά νάφισω τὴν ἀγαπημένην φίλην τὴν παιδικὴν μου χρόνων, ποῦ δυστυχῶς δὲν γυρίζουν πιά. Μαζὶ σοῦ λησμονοῦμαι, νομίζω ὅτι εἶμαι ἀκόμη παιδί, καὶ μὲ ἀληθινὴν εὐχαρίστησιν περνοῦ λίγες στιγμὲς διαδίζωντάς σε. Ὅσῳ πηγαίνεις, ἄλλως τε, μὰς προσφέρεις τόσα καὶνούρια, τόσα εὐμορφα πράγματα!»

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας, Ἐξόριστε Βασιλῆα, βεβαίως ἐκεῖνος ποῦ μοῦ ἐσύστησε ἐνεργετῇ ἡδ. Τώρα ποῦ πωλοῦμεθα ὑπὸ τοῦ Πρακτορείου 10 λεπτά, δὲν εἶνε ἔυκολον νὰ ἐκδίδεται διπλοῦν φυλλάδιον, δηλαδὴ εἰκοσάλεπτον. Δι' αὐτὸ αἱ Κυριακαὶ μας ἔπρεπε κάπως νὰ μεταρρυθμισθῶν. Δὲν εὐκαιρῶσα νὰ μελετήσω αὐτὴν τὴν μεταρρυθμίσιν καὶ ἔτσι τὸ περασμένον ἔτος δὲν ἔκαμα καμμιὰν Κυριακὴν. Φέτος ὅμως θὰ κάμω μερικάς.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραδεῖον καὶ περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου, Αἰλῆς τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὴν φίλην σου ἐκείνην ποῦ σοῦ εἶπε «μωρό εἶσαι καὶ παίρνεις ἀκόμη Διάπλასιν;» καὶ σ' ἐθύμωσε τόσοον, δεῖξέ, σὲ παρακαλῶ, αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφει ἡ Αἰὶα τῆς Νεότητος. Νομίζω ὅτι ἀρκεῖ.

Κάμνεις λάθος, Δοξαζόμενῳ Εἰκοσιένῳ, διότι ταποτεύματα τοῦ τελευταίου Διαγωνισμοῦ τῶν Ἀσκήσεων, εἰς τὸν ὁποῖον διηγωνίσθη, δὲν ἐδημοσιεύθησαν ἀκόμη. Ἐκεῖνα ποῦ εἶδες ἴσως, ἦτο τὸ πρῶτον δημοσιεύμα Διαγωνισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶχες μέρος. — Ὡστε σὺ περὶ τὰς τάξεις δύο-δύο, ἔ; Μιμῶδο σου! Ζῆνα, τὸ γραμματάκι σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Σοῦ ἔστειλα τὰς ἀποδείξεις καὶ σ' εὐχαριστῶ. Ἐμαθα τυχαίως ἀπὸ τὴν Ζαππίδα ὅτι παρευρέθης εἰς τὴν παράστασιν τῆς «Στέλ-

λας Βιολάντη» ποῦ ἐδόθη εἰς τὴν πόλιν σας ἀπὸ τὴν δ. Κοτοπούλη. Ὅταν μοῦ ξαναγράψῃς, ὁ κ. Φαίδων σὲ παρακαλεῖ νὰ μὰς πληροφορήσῃς πῶς ἐπῆγεν αὐτὴ ἡ παράστασις.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται : «Κύματα» καὶ «Φθόνος» τῆς Ἐανθῆς Μουσιῆς. — Διάφορα τῆς Φλογέρας τοῦ Βασιλῆα. — Ἐσπέρα τοῦ Αἰγείρου. — Διάφορα τοῦ Γορδίου Δεσμῶ. — «Μία φίλη» καὶ «Καταιγὶς» τῆς Γλυκεῖας Ἑλπίδος. — «Ὁ οἰκογενειακὸς δεσμός» τοῦ Δοξαζόμενου Εἰκοσιένῳ. — «Ὁ ἄνθρωπος καὶ οἱ μέλισσες» τῆς Ζῆνας. — Παιδικὰ Πνεύματα καὶ Παίγνια διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται : «Τὸ ὄνειροπόλημα τοῦ παιδοῦ» (ἡ γλῶσσα τῆς μεταφράσεως ὅχι τόσοον παιδική). — «Ὁ ἀφηρημένος» (πρόκειται μάλιν περὶ ἀπροσέκτου). — «Τὸ δελτάριον» (πολὺ μελαγχολικόν).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα : Θαλασσία Νύμφη, κ. (2) Πρίγκιψ Βυζαντίου, κ. (Γ.Θ.). Κόκκινον Τριαντάφυλλον, κ. (Μ.Κ.). Δοξαζόμενῳ Εἰκοσιένῳ, κ. (Σ.Π.). Αἵματοβαμμένῳ Ἑλληνικῷ Χῶμα, κ. (Κ.Δ.). Δωδώνη τῆς Ἡλείου κ. (Τ.Μ.). Ἐαρινὴ Πρωία κ. (5)10. Ματωμένο Φεγγάρι, κ. (Κ.Ν.). Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ, κ. (Κ.Σ.). Βραγνισμένῳ Βάτραχος, κ. (Γ.Σ.). Σταγὼν ἐν τῷ Ὠκεανῷ, κ. (Δ.Κ.). Δούκισσα τοῦ Ἀντίου, κ. [12.1.22].

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : Ἀεροναυτοπούλα, κ. Ἰππότης τῆς Σαξωνίας, κ. Ζῆνα, κ. Ναυτάκι, κ. Ἐξόριστος Βασιλῆας, κ. Ἐξόριστος Ἀιθίς, κ. Ἐανθὴ Μουσιῆς, κ. Σκόρπιος Μενεξέδες, κ. Τρελλὴ Νεότης, κ. Αἰὶα τῆς Νεότητος, κ. Χιονισμένον Δάσος, κ. Χάος, κ. Αἰὶα τῆς Μουσιῆς, κ. Βασίλειος τῶν Ἀδαμάντων, κ. Ἐλπίς τῶν Ὑποδούλων, κ. Ἀθάνατος Ἑλλάς, κ. Αἰγείρος, κ. Μικρὸ Αἰαβόλακι, κ. Μικρὸς Ἀλφειός, κ. Γλυκοχάμα, κ. Μιμῶδα, κ. Χάνι τῆς Γραβιάς, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμῶν ν' ἀνταλλάξω : — ἡ Γλυκεῖα Ἑλπίς (0) μὲ Φαίδων Ἀδάμαντα, Βάρκιν τοῦ Κανάρη, Τρελλὴν Νεότην. Ἀφρόδιτον, Εὐδωάκι, Ροζολέτον, Γορδίου Δεσμῶ. — τὸ Ναυτάκι (0) μὲ Ρεζεντῆ, Ἰδιότροπον Ἐανθοῦλα, Κόκκινον, Σελφίδα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : Ἀεροναυτοπούλαν (ὅλα ἐλήφθησαν εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις). Ἀρτεμὴν Σιωνοφόρον (ὅλα τὰ φύλλα, ἅπαντα ἡ δωδεκάσελιδά, δίδονται εἰς τοὺς Πρακτοράς ἀντὶ 10 λεπτῶν διὰ τὸ Ἐξωτερικόν καὶ 15 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν). Δούκισσαν τοῦ Ἀντίου (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας; ἀσπάζομαι καὶ τὸν ἀδελφόν σου, ὁ ὁποῖος τόσοον φροντίζει δι' ἐμὲ). Γεώργιον Κοιταράτον (ὁ ὁποῖος χρηρτεῖται, ὅτι «ὁποῖος δὲν παίρνει Διάπλასιν, γίνεταί ποῦ»). Περιπλανώμενον Ἀθηναῖον (εὐχαριστῶ). Αὐτοκρατορικὸν Ἀἰτόν (καὶ ὅλην τὴν «Διαπλαστικὴν Αὐτοκρατορίαν» μὲ πολὺν εὐχαρίστησιν). Κοῦλιν Γιώκα (ἐπίσης). Ὀνειρομένην Πατρίδα (ἐλήφθησαν). Αἰγείρον (κ' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ ἐσῆς...).

Φλογέραν τοῦ Βασιλῆα (ἐλήφθησαν ἀπὸ ἐσῆς). Ματωμένο Φεγγάρι. Ἐανθὴν Μουσιῆς (χαίρω ποῦ ἔγεινεις καλὰ). Σαοσάναν Μυτιλή (εἰς τὸ 1ον φύλλον ἐδημοσιεύθη ὁ Ὀδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ, ὁ ὁποῖος λύει κάθε ἀπορία). Βυζαντινὸν Ἀἰτόν (ἔστειλα). Ροζολέτον (αἱ πρῶται ἐντυπώσεις συνήθως εἶνε δυσάρεστοι δι' ἐκεῖνον ποῦ φεύγει ἀπὸ ἐσῆς ἀγαπητόν τὸπον καὶ πηγαίνει εἰς ἄλλον ἀγνωστον, ἀλλὰ θὰ συνεθίσῃς! ὅλοι σὲ ἀντασπάζονται).

Πόθον τοῦ Ἑλληνισμοῦ (βραδεῖον ἔστειλα). Γαργάριον (διὰ τὴν Συλλογὴν τῶν Ἀσκήσεων νὰ κάμῃς ἓνα τετράδιον ἀπὸ κοινὸν χαρτὶ τοῦ γραψίματος). Ἐμαί Ζακυνθία (ἰδὲ τὶ γράφω παραπάνω πρὸς τὸν Ἐξόριστον Βασιλῆα δὲν ἔξυρῶ τί ἀπέγεινεν ὁ Διαγωνισμός διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Συλλόγου ἐκείνου). Κλεομένην Π. (φαντάζομαι πόσα μαθήματα ἔχεις ἀπὸ πηγαίνεις εἰς τὸ Γυμνάσιον; ἀλλὰ πρέπει νὰ οἰκονομῇς καιρὸν διὰ νὰ μοῦ γράψῃς τέτοια ὠραία γράμματα). Μικροῦλαν Πατριῶν μὴν ἀμελῆς καὶ σὺ νὰ μοῦ γράψῃς, διότι ξεύρεις πόσον μ' εὐχαριστοῦν αἱ ἐπιστολαί σου). Ἐρμὴν τοῦ Πραξιτέλους (ἔλαβα). Ἐθνομάρτυρα (νὰ σὲ ἰδῶ! τὸ παίγνίον σου δὲν ἡμπορεῖ νὰ δημοσιεύθῃ διὰ τυπογραφικὸς λόγους). Ἀρχιδούκα Κάρολον (αἱ παραγγέλιαί σου ἐξετελέσθησαν τὸ ἀνάκτορον. Schönbrunn ἡμπορεῖ νὰ τὸ γράψῃ κανεῖς καὶ Σαμπρόν καὶ Σαμπρόν, εἰτε κατὰ τὴν προφορὰν, εἰτε κατὰ τὴν γραφὴν). Μπάμπια Γιώργον (ἐφύλαξα τὴν ἐπιστολήν σου διὰ νὰ τὴν δημοσιεύσω μόλις μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ χῶρος; ἐν τούτοις σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐσπαθώματα καὶ δι' ὅλα). Ἀστερόδεντα Οὐρανόν, κτλ. κτλ.

Εἰς δσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Δεκεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 28 Δεκεμβρίου ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 4 Ἰανουαρίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 22 Ἰανουαρίου.

11. Δεξιόγραφος

Τὸ ἐν ἀπαγορευτικόν, Τὸ ἄλλο γεωμετρικόν, Τὰ δύο μαζὶ Γνωστὸν νησί.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Μικροῦλας Πατριῶς

12. Στοιχειόγραφος

Ὅπως εἶμαι ἂν μάρψης; Ἐπὶ τοῖς πάντα κείμαι; Τὸν λαμόν μου ἂν ἀλλάξῃς; Νῆφος τοῦ Αἰγαίου εἶμαι.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἐρμῶ τοῦ Πραξιτέλους

13. Στοιχειο-τονόγραφος

17. Ἐπιγραφή

Η Σ Υ Ε Η
Φ Α Ν Ο Σ
Μ Ε Ο Π Ρ

Νά καί μιὰ Ἐπιγραφή,

Πῶς μπορεῖ νὰ διαθεσθῇ;

*Ἐστάλη ὑπὸ Χρήστου Σ. Σολομονίδου

18. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν θειοτάτες δένδρον, τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀθηναῖον στρατηγόν.

1, Ἄνθος· 2, Ὄρα τοῦ ἔτους· 3, Ζῶον προκατακλυσμίων· 4, Πλανήτης· 5, Ναύαρχος ἐπὶ Μ. Ἀλεξάνδρου· 6, Πορθμός τῆς Ἑλλάδος· 7, Χώρα τῆς Ἑλλάδος.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τῶν Χρυσανθίμων

19. Φωνηεντόλιπον

*-δδλς-πλ-τρ-χρς-ν-χ-γδ

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδουκὸς Καρόλου

20. Γρίφος

η η α α ο ο
ΜΤ ΚΟ ΓΗ Μ λι.
η η α α ο ο

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐγγόνου Αὐτοκράτορος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 45 καὶ 46

471. Τριαντάφυλλον (τριάντα, φύλλον).—

472. Κρόνος-Κρίνος. — 473. Τὸ καρπούζι.

474. Α Δ Σ Π Α Σ Ι Α

Π Ρ Ο Α Μ Μ Ο Σ

Σ Ι Τ Ο Σ Θ Σ Σ

Κ Α Δ Α Μ Α Ι Σ

476. Θεωρία ἐπισκόπου καὶ καρδία μυλωνᾶ.

(Ἡ ἀνάγκη εἰς ἐλικοειδῶς, ἐκ τῶν κάτω πρὸς

τὰ ἄνω, πρῶτα εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τῆς ἐπι-

γραφῆς καὶ ἔπειτα εἰς τὸ ἀριστερόν.) — 477.

Ἄνθος—ὄθις = ἄν + (τιμή-μή) = τί + (γο-

νοπετώ-πετώ =) γόνυ = ἈΝΤΙΓΟΝΗ. —

478. ΘΗΒΑΙ-ΘΡΑΚΗ (Θήρα, Ἡρακλῆς,

ΒίΑΣ, Ἀλέκτωρ, Ἰθάκη). — 479. Ἡ πε-

νία τέγγας κατεργάζεται. — 480. Γλώττης

κράτει (Γ' - Λώτ εἰς Κράτη.)

481. Χαμζιῶν (χαμαί, λέων). — 482.

Ἐνυδρί (ἐν ἡ δρύς). — 483. Σκύρος-Κύρος. —

484. Ἀρμα-Ραμᾶ.

485. Δ Α Τ Ι Σ 486. Πηγὴ τῆς εὐτυχίας

ΠΑΡΟΣ ἐστὶν ἡ ἐργασία (Ἡ ἀνά-

Κ Α Ν Ω Ν γνῶσις ἐκ τῆς μεσαιᾶς στή-

Ν Ι Φ Δ Σ λης, προχωρεῖ λαμβανόμε-

Α Ι Μ Ο Σ νης μᾶς στήλης ἀριστερό-

θεν καὶ μᾶς δεξιῶθεν ἐναλλάξ· οἱ ἀριστεροὶ

ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν ἄνω, αἱ δεξιᾶ ἐκ τῶν κά-

τω.) 487—491. Διὰ τοῦ ΤΡ: τράχημα, τρέχω,

τραυλίζω, τριτάτος, τριάς. — 492. ΣΑΡΑΣ

(ὉΣσα, ΤΑνάγρα, ἩΡα, ΝΑούμ, ἈΕΙνη).

— 493. Πάταξον μὲν ἄκουσον δέ. — 494. Ἐπιμε-

λεία καὶ ὑπομονὴ οὐδὲν ἀνθίσταται (Ἐπὶ μὲ

λι α καὶ - ὑπὸ μόνῃ οὐδ - ἐν - ἀνθι - στα - τέ.)

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἑλληνιστὸν τὸν τόμον τοῦ 1910 ἔνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλον, καὶ ἐπιθυμοῦντες ἐν τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὰ φύλλα τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτά τὸ φύλλον) μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Διότι δλονὲν καταργηθῶν τοὺς τόμους τοῦ 1910 καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴ περισεύσουν χωριστὰ φύλλα πρὸς πώλησιν.

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Διαγωνισμοῦ Συνδέσμου Συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως πρὸς εὐρεσιν καταλλήλου τίτλου ὑπὲρ τοῦ Συνδέσμου.

Εἰς τὸν ἄνω διαγωνισμὸν ἔλαβον μέρος 92 δεσποινίδες Συνδρομητῆραι τῆς Διαπλάσεως καὶ μή. — Ἐπροτάθησαν ἄνω τῶν 210 τίτλων ἐκ τῶν ὁποίων 88 ὑπὲρ τοῦ τίτλου «Ἡ Διάπλασις». Ἡ ἐπιτροπὴ, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν Δῶν Ἀγγελικῆς Ἀρμένη, Μαρσιάνθης Γιαννίου καὶ Μαρίας Καραγεωργίου, ἐξέλεξε παμψηφεί τὸν τίτλον «Ἡ Διάπλασις», ἐκρίνε δὲ καλὸν ὅπως συμπεριληφθῇ μετὰ τοῦ ἄνω τίτλου καὶ ὁ ὑπὸ τῆς ἐν Πύργῳ (Ἡλείας) ἀγαπητῆς Δεσποινίδος Ἑλένης Νικολετοπούλου προταθεὶς «Ἑλληνίδων Δεσμός».

Γενομένης κληρώσεως, ἔλαβε τὸ βραβεῖον ἡ Δις Χρυσανθῇ Ρωμαίου ἐν Πετρούπολει (Ρωσσίας) εἰς τὴν πέμπομεν τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μας μετὰ ἀπέριτον φιλικῶν ἀσπασμῶν. Παρακαλεῖται δὲ θερμῶς ὅπως μᾶς ἀποστείλῃ τὴν φωτογραφίαν τῆς καὶ δεχθῇ τὸ μικρὸν ἐνθύμιον τοῦ Συνδέσμου μας. — Πρὸς δὲ τὴν ἀγαπητὴν Ἀερονουτοπούλαν πέμπομεν ἐπίσης τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μας μετὰ τὴν θερμὴν παράκλησιν ὅπως μᾶς ἀποστείλῃ τὴν φωτογραφίαν τῆς.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Αἱ ἰδρύτριαι (ΙΑ', 5)

Δεσποινίδες

Ἐγγραφεῖτε εἰς τὸν

ΔΕΣΜΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Η «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ» (ΙΑ', 6)

ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΔΕΣΜΟΣ
Η «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ»

Ἡ προσωρινὴ ἐπιτροπὴ, συνελθοῦσα τὴν παρελθ. Κυριακὴν 21 Νοεμβρίου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Δος Μαρίας Καραγεωργίου (Ἑλληνίδος Μούσης), ἐκήρυξε τὰς Δδας Χρυσανθῇ Ρωμαίου καὶ Ἑλένη Νικολετοπούλου ΕΠΙΤΙΜΑ ΜΕΛΗ. Συμφώνως τῇ καταστατικῇ τὰ ἐπίτιμα μέλη δικαιούνται νὰ θέσωσι τὰς φωτογραφίας τῶν εἰς τὸ χρυσοῦν λεύκωμα τοῦ Δεσμοῦ, τὰς ὁποίας καὶ ἀνυμνέμεν.

Συμφώνως τῇ προκηρῶσαι εἰς τὸ 42ον φυλλάδιον τῆς ἀγαπητῆς «Διαπλάσεως», κατηρτίσθη τὸ κάτωθι πρότυπον ψηφοδέλιτον ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε θεσάντων ὑποψηφιστῶν διὰ τὸ δηροψήφισμα τοῦ 1910.

ΜΑΝΝΑ ΜΑΣ ΕἶΝ' Ἡ ΕΛΛΑΔΑ

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

ΜΗΤΡΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ

ΕΥΖΩΝΑΚΙ

ΣΤΕΦΑΝΟ ΣΤΗΝ ΓΑΛΛΑΝΗΝ ΜΑΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ

ΙΔΑΝΙΚΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΠΩΣ ΠΟΝΩ ΤΟΥΣ ΥΠΟΔΟΥΛΟΥΣ

ΦΛΟΙΣΒΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ

Προτρέπομεν δὲ καὶ παρακαλοῦμεν τὰς καλαισθητὸς συνδρομητῆρας καὶ εὐγενεῖς συνδρομητὰς ὅπως τὰ ψηφίσωσι.

Ὅλαι καὶ ὅλοι τὴν ψῆφον Σας!

Κάτω οἱ Συνδυασμοί!

Ζήτω οἱ φιλελεύθεροι! (ΙΑ', 7)

Ψηφίσατε ὅλοι καὶ ὅλαι τὸ ψηφοδέλιτον τοῦ «Δεσμοῦ τῶν Ἑλληνίδων ἢ Διάπλασις». Ἀσπερο!! ἄσπερο!! ἄσπερο!!

Εὐχαριστῶ Κερκυραϊκὴν Αἶσαν εὐγενεῖς ὑποστηρίζουσάν μεγαλειότητά μου· Γόργιος Δεσμός. (ΙΑ', 8)

Ψηφοφόροι! ψηφίσατε ὅλοι τὰ ὑπέρῳγα ψευδώνυμα τοῦ Μαρμαραδοβασιλικοῦ ἐνωτικοῦ συνδυασμοῦ! Εἶνε καθήκον σας! — Ὁνειρεμένη Πατρίδα (Μαρμαραδοβασιλικὸς ἐνωτικὸς ὑποψήφιος). (ΙΑ', 9)

ΑΡΜΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Ἐποψήφιον δημοψηφίσματος

Πρόβαινε, Ἄρμα τῆς Νίκης, θαύματα θά κατατελέσῃς.

Τὰς λευκάς τῶν εὐ φρονούντων μόνον σὺ θὰ συγκεντρώσῃς.

Περιπλανώμενος Ἀθηναῖος (ΙΑ', 11)

ΕΝΩΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ

ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΙΔΑΝΙΚΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΘΡΙΑΜΒΕΥΩΝ ΜΕΓΑΛΟΪΔΕΑΤΗΣ

ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ

ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Η ΘΑΝΑΤΟΣ

ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

ΑΔΕΛΦΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

ΑΡΜΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Ἀγαπητοὶ συναδελφοί,

Πανηγυρικῇ τῶν φίλων μας ἐπιθυμία κατεργάμεθα εἰς τὸν δόλιχον ἀγῶνα τοῦ δημοψηφίσματος, μὲ τὰ ἄνω κληρωθέντα ψευδώνυμα, ἅτινα ἐγκλείουσι πρωτοτυπίαν! Ἰδεάν! Νίκα! Ἐρίαμβον!

Ἐξ οὐδενὸς ψηφοδελτίου ἀφείλουσι νὰ λείψωσι τὰ ὑπέρῳγα ψευδώνυμά μας.

Ἐνωτικὸς Συνδυασμός (ΙΑ', 12)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 52 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἰδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 17]

ΑΘΗΝΩΝ· Μαρίνα Ζάππα, Καίτη Στάη, Χρ. Ματαράκης, Σταμ. Β. Μπουντούρης, Φανίτσα Γ. Ζήση (51), Ἀλ. Β. Σπυράκης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΓΡΕΒΙΟΥ· Δημ. Α. Φαργγιῆς, Ἐνδοξος Μάνη, Νικ. Γ. Λουμάκος (51,52).

ΚΑΛΑΜΩΝ· Μαρία Χ. Δικαίου, Σαργῶ Α. Σαϊνῆ, Μαρία Χρυσικοπούλου, Γαβρίνα.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ· Ἀγγελικὴ Κ. Στράτη.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ· Μιχ. Α. Τρίκας.

ΛΕΟΝΕΙΟΥ· Ἀσπασία Ἀν. Πυλαρινῶν.

ΣΠΑΡΤΗΣ· Ἀθ. Γ. Βαλασάκης.

ΣΥΡΟΥ· Σ. Ἀμοιρανάκης (51), Εἰρήνη Γκιόκα, Νένα Μανινάρη, Φώτιος καὶ Θεόδωρος Χρ. Μουχοπούλου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ· Κλεομένη Π. Παπασπυριδίου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΛΕΩΣ· Εὐγενέλλα Ἀμπεριδάου.

ΑΪΔΙΝΙΟΥ· Δημ. Ν. Χρυσίδης (51).

ΒΙΕΝΝΗΣ· Περικλ. Κούλουθρος (51,52).

ΔΡΕΣΣΗΣ· Ζήνων Α. Γεωργιάδης (51).

ΖΙΦΤΑΣ (Αἰγύπτου)· Ἀνδρέστη Ν. Τρίπου (51,52).

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ· Γ. Χρηστίδης (51), Μ. Γεωργιάδης (51).

ΚΑΙΡΟΥ· Ν. Π. Χάγην Μπουφίδης (51).

ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ· Η. Α. Στεφάνου (51) Βυζαντινῇ Ἀρχῇ (51,52) Σ. Α. Παντελεαῖδης (51).

ΠΑΡΑΣ· Δημ. Γ. Παπαδόπουλος (50).

ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ· Γεωργίου Δισκός (51), Γαϊδά-Μαροσκινά (51).

ΠΥΡΓΟΥ Βουλγαρίας· Πούλιος Ἰωάννου (51).

ΡΕΘΥΜΝΟΥ· Φιλελεύθερον Πνεῦμα.

ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ· Ἐνὰς χροῖς υπογραφή (51).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐδυνῶν δοθῇ τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτιθησαν εἰς τὴν Κληροῖδα ἐκλήρωθη δὲ καὶ ἐνομοτάτη διὰ τοῖς ἰσῆρας ὁ ἐν Ἰωαννίνοις ΜΙΧ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ.

Ἡλεκτάς τε 1,90 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμὸν.